SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 182/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. M. a I. M., obaja bytom V., Rakúska republika, zastúpených advokátom JUDr. M. V., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 NcC 29/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. a I. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2009 doručená sťažnosť J. M. (ďalej len „sťažovateľ“) a I. M. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), obaja bytom V., Rakúska republika, vo veci namietaného

porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 NcC 29/09.

Zo sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03 sa sťažovateľ návrhom podaným okresnému súdu 28. augusta 2003 domáhal ochrany osobnosti, pričom na návrh sťažovateľa okresný súd uznesením zo 16. augusta 2006 pripustil do konania aj sťažovateľku na procesnú stranu navrhovateľa, ktorým bol sťažovateľ. Podstata sťažnosti sťažovateľov spočíva v ich nespokojnosti s tým, že podľa ich názoru rozhoduje v ich veci zaujatá sudkyňa okresného súdu, ktorá z prerokovania a rozhodnutia veci nebola vylúčená aj napriek tomu, že už raz podaním zo 14. apríla 2008 sama namietala svoju zaujatosť, o ktorej však krajský súd uznesením sp. zn. 24 NcC 11/08 z 23. apríla 2008 rozhodol tak, že zákonnú sudkyňu okresného súdu z prerokovania a rozhodovania predmetnej veci nevylúčil. Okrem toho zákonná sudkyňa okresného súdu sa vo svojom vyjadrení z 30. apríla 2009 k námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľmi na pojednávaní 30. marca 2009 (odôvodnenej 8. apríla 2009) opätovne vyjadrila, že sa cíti byť vo veci zaujatou, túto námietku sťažovateľov však krajský súd 9. júna 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 23 NcC 29/09 posúdil ako takú, ktorá sa v zmysle § 15a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) nepredkladá na rozhodnutie nadriadenému súdu, pretože sa týka iba okolností, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 OSP). Okrem tohto sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že dosiaľ nebolo rozhodnuté o ich námietke zaujatosti, ktorú voči všetkým sudcom okresného súdu uplatnili ešte na pojednávaní 5. februára 2008.

V dôsledku tohto, že zákonná sudkyňa okresného súdu nebola napriek už uvedenému vylúčená z prerokovania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 150/03, ba navyše podľa sťažovateľov vyhlásila v danej veci 30. novembra 2009

rozsudok, malo dôjsť k porušeniu ich základného práva na spravodlivý a nestranný súd zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V uvedených súvislostiach sťažovatelia v sťažnosti okrem iného uviedli:

«Napriek týmto závažným skutočnostiam, ktoré vyplynuli z priebehu konania vo veci konal a rozhodoval sudca o ktorého nezaujatosti nielenže sťažovatelia mohli mať dôvodné pochybnosti, ale tieto sa aj potvrdili samotným vyjadrením sudkyne. Sťažovatelia sú toho názoru, že reálne už nemôže existovať jednoznačnejší dôkaz na vylúčenie konkrétneho sudcu z prejednania veci ako ten keď sa samotný sudca sám navrhne na vylúčenie, resp. keď na námietku zaujatosti účastníka reaguje tak ako to uviedla JUDr. C. Tá okrem iného vo svojom poslednom vyjadrení zo dňa 30. 04. 2009 uvádza... „Som si istá, že som vždy konala nezaujate a nestranne, ale teraz sa domnievam, že takto sa ďalej konať nedá. V poslednom čase každé stretnutie s navrhovateľom v 1.) rade či na pojednávaní, alebo v obchode evokuje vo mne psychosomatické symptómy zdravotných problémov". ...

Sťažovatelia sa domnievajú, že o ich námietke zaujatosti podanej a dostatočne odôvodnenej dňa 09. 04. 2009, ktorú zákonná sudkyňa podporila svojim vyjadrením zo dňa 30. 04. 2009 nadriadený súd do dnes nerozhodol, hoci tak v zmysle zákona a judikatúry ÚS SR (najmä nálezu II. ÚS 153/08) ako aj judikatúry ESĽP citovanej nižšie mal urobiť. Porušovateľ v 2.) rade tak svojim postupom tiež svojim postupom porušil právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie, už len tým, že o námietke sťažovateľov vôbec nerozhodol. Sťažovatelia sú toho názoru, že už samotný obsah konkrétnych skutočností uvedených v námietke z 09. 04. 2009 v spojení s vyjadrením sudkyne z 30. 04. 2009 dávali jednoznačné dôvody i dôkazy na vylúčenie sudkyne.»

Okrem už uvedených skutočností sťažovatelia sťažnosťou podanou ústavnému súdu namietajú aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 NcC 29/09.

Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné právo J. M. ... a I. M. ... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj iných medzinárodných zmlúv o ľudských právach, ktorých je Slovenská republika zmluvnou stranou, a ktoré sú súčasťou jej právneho poriadku podľa čl. 154c Ústavy SR bolo postupom Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7 C 150/2003 v spojení s postupom a zásahom Krajského súdu v Trnave č. k. 23 NcC 29/09 zo dňa 09. 06. 2009 porušené.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi J. M. ... a sťažovateľke I. M. ... za porušenie ich práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd finančné zadosťučinenie každému osobitne vo výške 5 000,- €, ktoré je Okresný súd Dunajská Streda povinný vyplatiť sťažovateľom v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Základné právo J. M. ... a I. M. ... na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj iných medzinárodných zmlúv o ľudských právach, ktorých je Slovenská republika zmluvnou stranou, a ktoré sú súčasťou jej právneho poriadku podľa čl. 154c Ústavy SR bolo nečinnosťou a postupom Okresného súdu Dunajská Streda v spojení s nečinnosťou a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod spis. zn. 7 C 150/2003 porušené.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Dunajská Streda a Krajskému súdu v Trnave, aby vo veci vedenej pod spis. zn. 7 C 150/2003 pokračovali v konaní a ďalej konali bez zbytočných prieťahov.

5. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi J. M. ... a sťažovateľke I. M. ... za porušenie ich práva na prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd finančné zadosťučinenie každému osobitne vo výške 3.000,- €, ktoré je Okresný súd Dunajská Streda povinný vyplatiť sťažovateľom v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

6. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi J. M. ... a sťažovateľke I. M. ... náhradu trov konania právneho zastúpenia vo výške 398,69,- €, ktoré je Okresný súd Dunajská Streda povinný zaplatiť sťažovateľom na účet právneho zástupcu sťažovateľov... v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva a práva na spravodlivý súd

Podľa tvrdení sťažovateľov k porušeniu ich práva na spravodlivé súdne konanie malo v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03 dôjsť tým, že v ich veci rozhodla podľa ich názoru zaujatá sudkyňa okresného súdu (rozsudok bol vyhlásený 30. novembra

2009). Podľa sťažovateľov mal aj krajský súd porušiť ich právo na spravodlivé súdne konanie tým, že v konaní vedenom pod sp. zn. 23 NcC 29/09 nevylúčil z prerokovania a rozhodovania v označenej veci zákonnú sudkyňu okresného súdu, a to aj napriek skutočnosti, že sa ona sama opakovane (2 x) vyjadrila, že sa cíti byť vo veci zaujatou. Krajský súd mal porušiť práva sťažovateľov na spravodlivý proces aj tým, že dosiaľ nerozhodol o ich námietke zaujatosti, ktorú proti všetkým sudcom okresného súdu uplatnili ešte na pojednávaní 5. februára 2008.

1.1 V súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie postupom a rozsudkom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03 ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľmi označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd ich sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu toho práva, porušenie ktorého sťažovatelia namietajú, t. j. práva na spravodlivé súdne konanie, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že vo veci konala a rozhodovala podľa sťažovateľov zaujatá sudkyňa okresného súdu, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľom dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia ich práv.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia mali možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého postupu a rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 150/03-342 z 30. novembra 2009 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré podľa zistenia ústavného súdu sťažovatelia napokon po podaní sťažnosti

ústavnému súdu aj účinne využili, pričom odvolanie sťažovateľov v tejto veci bolo okresnému súdu doručené 25. januára 2010 a krajský súd o ňom koná pod sp. zn. 10 Co 111/2010. Krajský súd sa v rozsahu svojho preskúmavacieho oprávnenia odvolacieho súdu bude musieť v podstate vysporiadať s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, ako sťažovatelia uvádzajú aj v konaní pred ústavným súdom. Sťažovatelia sa tak môžu domôcť účinnej ochrany nimi označeného základného práva a práva na spravodlivé súdne konanie už aj v konaní pred krajským súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.2 Pokiaľ ide o sťažovateľmi tvrdené porušenie práva na spravodlivé súdne konanie tým, že krajský súd podľa nich dosiaľ nerozhodol o ich námietke zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu uplatnenej ešte na pojednávaní 5. februára 2008, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že z príloh sťažnosti, a to konkrétne z rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 24 NcC 11/08 z 23. apríla 2008, vyplýva, že touto námietkou sťažovateľov sa krajský súd v skutočnosti zaoberal, pričom konštatoval, že sťažovatelia na pojednávaní konanom 5. februára 2008 uplatnili námietku zaujatosti proti všetkým sudcom okresného súdu s tým, že ju dodatočne odôvodnia, čo však neurobili, preto na túto námietku krajský súd neprihliadal. Zo sťažnosti vyplýva, že s týmito závermi krajského súdu vyjadrili sťažovatelia nespokojnosť už na pojednávaní 11. septembra 2008.

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným

dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že od 11. septembra 2008, keď už sťažovatelia preukázateľne mali vedomosť o spôsobe vybavenia ich námietky zaujatosti z 5. februára 2008 krajským súdom, do 3. decembra 2009, keď sťažovatelia podali sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 7. decembra 2009), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.3 Napokon sťažovatelia sťažnosťou podanou ústavnému súdu namietali porušenie práva na spravodlivý súd aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 NcC 29/09, v ktorom krajský súd vyhodnotil námietku zaujatosti uplatnenú sťažovateľmi proti zákonnej sudkyni okresného súdu 8. apríla 2009, ako takú, ktorá sa nepredkladá na rozhodnutie nadriadenému súdu v zmysle ustanovenia § 15a ods. 5 v spojení s § 14 ods. 3 OSP.

Podľa § 15a ods. 5 OSP ak sa námietka zaujatosti týka len okolností ustanovených v § 14 ods. 3, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Podľa § 14 ods. 3 OSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach.

Podľa judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 122/05) základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 23 NcC 29/09 postupoval v súlade s už citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, a preto týmto jeho postupom nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľmi označených práv.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označila sťažovateľka, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 NcC 29/09 a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote

Sťažovatelia sťažnosťou podanou ústavnému súdu namietali, že postupom okresného súdu *„v spojení s postupom krajského súdu“* v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03 bolo porušené aj ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

V súlade so svojou judikatúrou (II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, II. ÚS 298/06, II. ÚS 250/09) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03 okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (7. decembra 2009) už vo veci rozhodol rozsudkom z 30. novembra 2009. Okrem tohto z dôvodu podania odvolania proti rozsudku okresného súdu bol spis vedený pod sp. zn. 7 C 150/03 postúpený 24. marca 2010 krajskému súdu, ktorý v danej veci dosiaľ koná pod sp. zn. 10 Co 111/2010.

Sťažnosť na postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03 bola teda ústavnému súdu podaná až potom, ako okresný súd vo veci vyhlásil rozsudok, takže v čase podania sťažnosti už okresný súd nemohol ovplyvniť plynulosť priebehu konania, a teda ani porušiť označené právo sťažovateľov, pretože vyhlásením rozsudku vo veci samej okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľov v konaní pred súdom prvého stupňa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd v tomto štádiu nemohol vykonávať, a preto bolo treba vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila vyhlásením rozhodnutia vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj

významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Tento skutkový stav bol so zreteľom na obsah sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov základom pre záver ústavného súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľov v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Uvedené závery sa vzťahujú aj na doterajšie konania krajského súdu súvisiace s konaním okresného súdu vedenom pod sp. zn. 7 C 150/03, ktoré síce sťažovatelia v súvislosti s namietaným porušením základného práva a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v sťažnosti bližšie neoznačili, avšak z obsahu sťažnosti vyplýva, že všetky tieto doterajšie konania krajského súdu boli skončené pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutých rozhodnutí súdov, prípadne prikázanie im vo veci konať, ako aj rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. apríla 2010